

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.151 van 3 juli 2012
in de zaak A. 204.756/VII-38.516.**

In zake: Joseph SEMPELS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3001 Heverlee
Industrieweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het enig verzoekschrift, ingesteld op 7 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het besluit van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 9 maart 2012 waarbij de aanvraag van Joseph Sempels voor het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag overeenkomstig artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Sacha Cloetens, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker stelt dat hij sinds meer dan 25 jaar kleiduifschutter en jager is. Hij verkreeg vergunningen voor het bezit van elf vuurwapens.

3.2. Op 27 mei 2008 heeft in de woning van de verzoeker een huiszoeking plaats. Daarbij worden twee vuurwapens met geluidsdempers aangetroffen. Ook worden lastens de verzoeker inbreuken vastgesteld op het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de vogelbescherming.

3.3. Op 15 september 2008 beslist de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant dat de op naam van de verzoeker uitgereikte vergunningen voor het bezit van elf vuurwapens worden ingetrokken.

Die beslissing wordt op 30 maart 2009, na beroep vanwege de verzoeker, door de minister van Justitie bevestigd.

3.4. Intussen wordt de verzoeker voor de correctionele rechtbank te Leuven schuldig bevonden aan verboden wapenbezit en inbreuken op het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de vogelbescherming. Bij vonnis van 13 januari 2009 verkrijgt hij voor die feiten de gunst van opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een periode van drie jaar.

3.5. In het vooruitzicht van het verstrijken van de proefperiode van drie jaar, op 13 januari 2012, vraagt de verzoeker dat hem opnieuw het recht zou worden toegekend om vuurwapens voorhanden te hebben.

Op 28 februari 2012 geeft de procureur des Konings te Leuven hierover een ongunstig advies.

3.6. Bij besluit van 9 maart 2012 verklaart de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk.

Dit is het bestreden besluit. Het is als volgt gemotiveerd :

"De heer Sempels diende via zijn raadsman op 4 januari 2012 een aanvraag in om opnieuw het recht toegekend te worden om wapens voorhanden te hebben, en een vergunning te bekomen voor de vernoemde wapens.

Naar aanleiding van deze vraag werd het advies van de procureur des Konings bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven ingewonnen.

Op 5 maart 2012 deelde de procureur des Konings mee dat zijn ambt bezwaren ziet tegen het uitreiken van een vergunning aan de heer Sempels. Dit aangezien de heer Sempels op 13 januari 2009 werd veroordeeld met

opschorting voor drie jaar wegens het bezit van twee verboden wapens, met name geweren met kijker en geluidsdemper. Bovendien maakte hij zich schuldig aan een inbreuk op het jachtdecreet en op de wetgeving inzake vogelbescherming. Het gebruik maken van wapens met kijker en geluidsdemper is volgens de procureur geen gedrag dat verwacht mag worden van een normaal zorgvuldig handelend jager, maar wijst integendeel op een asociale, gevaarlijke ingesteldheid. Uit het moraliteitsonderzoek blijkt bovendien dat betrokkene er niet voor terugdeinst bedreigingen te uiten om zijn doelstellingen te bereiken.

Verder blijkt uit het strafregister van betrokkene dat hij op 5 november 1971 werd veroordeeld wegens enkele slagen door de correctionele rechtbank te Leuven. De heer Sempels werd op 27 juni 1974 tevens veroordeeld wegens jachtmisdrijven.

Dit zijn misdrijven zoals omschreven in artikel 5, § 4, 2°, b van de wapenwet.

Hierdoor dient de aanvraag van de heer Sempels bijgevolg als onontvankelijk beschouwd te worden".

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 11, § 3, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij vat dit middel als volgt samen :

"Krachtens artikel 11 § 3 in fine van de Wapenwet zijn aanvragen tot het bekomen van een wapenvergunning onontvankelijk indien zij worden ingediend door personen die veroordeeld zijn geweest als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4° van de Wapenwet.

In de bestreden beslissing steunt de Gouverneur zich ten onrechte op 3 correctionele vonnissen van resp. 13 januari 2009, 5 november 1971 en 27 juni 1974 om te stellen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is, terwijl die vonnissen in rechte onbestaande zijn, hetzij omdat er opschorting van de uitspraak werd verleend, hetzij omdat die veroordelingen inmiddels

werden uitgewist (zie uiteenzetting in de afzonderlijke onderdelen van dit middel).

Aangezien géén van die veroordelingen waarop de Gouverneur zich beroept, in rechte bestaan, kon onmogelijk worden gesteld dat de aanvraag tot het bekomen van een wapenvergunning op die grondslag onontvankelijk is. De schending van artikel 11 § 3 in fine van de Wapenwet staat derhalve vast.

Iedere administratieve rechtshandeling dient uitdrukkelijk te zijn gemotiveerd en derhalve te steunen op motieven die rechtens en in feite juist zijn, zonder dewelke de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, minstens van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden. De schending van die bepalingen en dat beginsel staat vast om de redenen uiteengezet in de 3 onderstaande onderdelen van het middel".

In het eerste onderdeel van het middel zet de verzoeker uiteen dat in de bestreden beslissing en in het advies van de procureur des Konings ten onrechte verwezen wordt naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 13 januari 2009, aangezien de opschorting van de uitspraak impliceert dat geen veroordeling werd uitgesproken. De gouverneur kan zich volgens de verzoeker bijgevolg niet op dit vonnis beroepen om zijn vergunningsaanvraag met toepassing van artikel 11, § 3, 2°, van de wapenwet onontvankelijk te verklaren.

In het tweede onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de vonnissen van de correctionele rechtbank te Leuven van 5 november 1971 en 27 juni 1974. Die veroordelingen werden volgens hem uitgewist overeenkomstig artikel 619 van het wetboek van strafvordering, in zijn versie voor de vervanging bij artikel 17 van de wet van 8 augustus 1997 en gewijzigd bij artikel 301 van de wet van 27 december 2006, zodat die veroordelingen niet kunnen worden ingeroepen om zijn vergunningsaanvraag op grond van artikel 11, § 3, 2°, van de wapenwet onontvankelijk te verklaren.

In het derde onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat ten onrechte wordt verwezen naar het moraliteitsonderzoek waaruit zou blijken dat hij er niet voor zou terugdeinzen om bedreigingen te uiten om zijn doelstellingen te bereiken. Hij betwist de resultaten van dit moraliteitsonderzoek op grond van een

recent psychologisch onderzoek. De verwijzing naar het moraliteitsonderzoek kan volgens hem alleszins niet dienen om zijn aanvraag op grond van artikel 11, § 3, 1° tot 4°, 6°, en 8°, van de wapenwet onontvankelijk te verklaren.

5. De verwerende partij antwoordt dat de essentie van de bestreden beslissing de overweging betreft dat de verzoeker op 5 november 1971 wegens enkele slagen werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven en op 27 juni 1974 werd veroordeeld wegens jachtmisdrijven, dat dit misdrijven zijn zoals omschreven in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet en dat zijn aanvraag bijgevolg als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Volgens de verwerende partij voert de verzoeker in het tweede onderdeel van het middel ten onrechte aan dat de gouverneur alleen rekening mocht houden met veroordelingen die nog niet waren uitgewist en die vermeld worden op het uittreksel uit het strafregister. De verzoeker werd in 1971 en 1974 niet veroordeeld tot een politiestraf. Bovendien, zo vervolgt de verwerende partij, beperken de artikelen 5, § 4, en 11, § 3, van de wapenwet zich niet tot veroordelingen die niet werden uitgewist. De uitwissing vindt overeenkomstig artikel 619 van het wetboek van strafvordering automatisch plaats, zonder dat de betrokkene blijk moet geven van verbetering.

De verwerende partij merkt vervolgens op dat overeenkomstig de "ratio legis" van de wapenwet een onderzoek plaatsvindt naar de persoonlijkheid van de aanvrager. Hierbij wordt niet alleen het strafregister geraadpleegd maar ook het inlichtingenbulletin dat meer informatie bevat, zoals veroordelingen die verjaard zijn en feiten waarvoor eerherstel is gevraagd, zodat een volledig inzicht wordt verkregen in de persoonlijkheid van de aanvrager. De verwerende partij wijst er voorts op dat de wetgever een principieel verbod op het houden van vuurwapens heeft ingesteld. Een herstel in eer en rechten sluit niet uit dat het bestuur in het kader van de wapenwetgeving rekening kan houden met feiten die tot een veroordeling hebben geleid.

De verwerende partij besluit dat aangezien de verzoeker veroordeeld werd wegens één van de misdrijven vermeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet zijn aanvraag niet anders dan onontvankelijk kon worden verklaard. De andere onderdelen van het middel die de grond van de aanvraag betreffen, dienen dan ook slechts volledigheidshalve beantwoord te worden.

Op het eerste onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat de gouverneur zich kon beroepen op het vonnis van 13 januari 2009 van de correctionele rechtbank te Leuven waarbij de verzoeker de opschorting verkreeg voor een periode van drie jaar. Bij de beoordeling van de aanvraag dient immers rekening te worden gehouden met de persoonlijkheid van de aanvrager. De gouverneur diende bijgevolg rekening te houden met de feiten waaraan de verzoeker schuldig werd bevonden en die het wapenbezit in de weg staan omwille van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid.

Op het derde onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat het moraliteitsonderzoek deel uitmaakt van het advies van de korpschef van de lokale politie en de procureur des Konings en dat de gouverneur de vergunning omwille van de potentiële verstoring van de openbare orde en veiligheid kan weigeren.

Beoordeling

6. Artikel 11, § 3, van de wapenwet schrijft aangaande vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens het volgende voor :

"De vergunning wordt slechts verleend aan personen die voldoen aan de volgende voorwaarden :

(...)

2° niet zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°;

(...)

Zijn evenwel onontvankelijk, de aanvragen ingediend door personen die niet voldoen aan de voorwaarden van 1° tot 4°, 6° en 8°, evenals zij die geen wettige reden opgeven zoals voorzien in de bepaling onder 9°".

Artikel 5, § 4, van dezelfde wet bepaalt :

"Niettemin zijn de aanvragen van de volgende personen onontvankelijk :

(...)

2° personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven bepaald in :

(...)

b) de artikelen 101 tot 135quinquies, 136bis tot 140, 193 tot 226, 233 tot 236, 246 tot 249, 269 tot 282, 313, 322 tot 331bis, 336, 337, 347bis, 372 tot 377, 392 tot 410, 417ter tot 417quinquies, 423 tot 442ter, 461 tot 488bis, 491 tot 505, 510 tot 518, 520 tot 525, 528 tot 532bis en 538 tot 541 van het Strafwetboek;

(...)

k) de regelgeving betreffende de jacht en het sportschieten".

De bestreden beslissing verklaart de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk omdat hij veroordeeld werd wegens "misdrijven zoals omschreven in artikel 5 § 4, 2°, b van de wapenwet". Zij verwijst naar twee veroordelingen tot correctionele straffen, de ene uitgesproken bij vonnis van 5 november 1971 van de correctionele rechtbank te Leuven wegens slagen, de andere door dezelfde rechtbank uitgesproken bij vonnis van 27 juni 1974 wegens jachtmisdrijven.

In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker dienaangaande aan dat deze veroordelingen zijn uitgewist overeenkomstig artikel 619 van het wetboek van strafvordering in de versie die van toepassing was na de vonnissen van 5 november 1971 en 27 juni 1974 en voor de vervanging bij artikel 17 van de wet van 8 augustus 1997 en de wijziging bij wet van 27 december 2006.

Artikel 619 van het wetboek van strafvordering luidde toen als volgt :

"Veroordelingen tot politiestrafen, veroordelingen tot correctionele hoofdgevangenisstraffen van ten hoogste zes maanden, veroordelingen tot correctionele geldstraffen van ten hoogste 500 frank en tot geldstraffen ongeacht hun bedrag, opgelegd krachtens het koninklijk besluit van 16 maart

1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, worden uitgewist na verloop van drie jaar vanaf de dag van de rechterlijke eindbeslissing waarbij ze zijn uitgesproken.

Het vorige lid is niet van toepassing op veroordelingen die vervallenverklaringen of ontzettingen inhouden waarvan de gevolgen zich over meer dan drie jaar uitstrekken, tenzij het gaat om veroordelingen die het verval inhouden van het recht tot sturen wegens lichamelijke ongeschiktheid, uitgesproken op grond van de bepalingen van het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer".

De veroordelingen die in 1971 en 1974 door de correctionele rechtbank te Leuven tegen de verzoeker zijn uitgesproken zijn op grond van het voormeld artikel 619 van het wetboek van strafvordering uitgewist.

Artikel 620 van het wetboek van strafvordering bepaalt dat uitwissing van veroordelingen dezelfde gevolgen heeft als herstel in eer en rechten.

De gouverneur vermocht bijgevolg niet met die veroordelingen nog rekening te houden om de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt voorts verwezen naar het feit dat de verzoeker op 13 januari 2009 door de correctionele rechtbank te Leuven werd "veroordeeld met opschorting voor drie jaar" wegens het verboden wapenbezit, een inbreuk op het jachtdecreet en op de wetgeving inzake vogelbescherming.

Aangezien aan de verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd verleend, kan de verwijzing naar dit vonnis de beslissing om de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk te verklaren niet verantwoorden.

De verwijzing naar het moraliteitsonderzoek waaruit zou blijken dat de verzoeker er niet voor zou terugdeinzen bedreigingen te uiten om zijn doelstellingen te bereiken, vormt evenmin een wettige reden om de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Het middel is gegrond.

7. De beslechting van het geschil ten gronde kan worden afgedaan in korte debatten, in de zin van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

8. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging is een accessorium van het beroep tot nietigverklaring. De nietigverklaring van het bestreden besluit brengt mee dat de vordering tot schorsing zonder voorwerp is geworden en derhalve moet worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 9 maart 2012 waarbij de aanvraag van Joseph Sempels voor het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens, onontvankelijk wordt verklaard.

2. De Raad van State verworpt de vordering tot schorsing.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin